

forudsæet — at denne Forpligtelse indtræder i Løbet af Aaret, og i saadanne Tilfælde mener Udvalgets Fleertal, at der bagefter skal gjøres Indstillinger, hvorved Principet om fuldstændig Overensstemmelse mellem Udgifter og Bevilgninger opretholdes.

Ordføreren: Jeg skal blot tillade mig et Par Bemærkninger. Den ærede Taler erklærer sig enig med mig deri, at der ikke var Spørgsmaal om, om Ministeriet havde handlet ulovligt ved at opfylde Forpligtelserne i Gage-loven; men dertil stiller jeg det Spørgsmaal, om Ministeriet paadrager sig et Ansvar ved at handle efter disse Love. Hvis Villigelsen nu er en fritagelse for et Ansvar, maa Ministeriet ogsaa være berettiget til at sige: Det bevrer paa mig, om jeg vil handle og paadrage mig Ansvar eller ikke. Det er deri, jeg mener Hovedpunktet ligger. Det kan ikke være Rigsdagens Mening, at efterat den har givet en Lov, skalde Ministeren være berettiget til at sige: Sa, dette er Landets Lov; men den gjælder ikke for mig; thi jeg har ingen Pengebevilling til at udføre denne Lov, og jeg vil blive indenfor Lovlighedens Grændser; jeg paatager mig ikke noget Ansvar; jeg veed ikke, hvilken Anskuelse der senere vil blive den herskende; jeg er ikke gaaet ud fra, at den lovgivende Magt skalde befale mig at gjøre Noget, hvorved jeg paadrager mig Ansvar. Sa, dersom det var et uforsubset Tilfælde, var det naturligviis Ministeriets Pligt at tage Hensyn til Omstændighederne, og da var det ogsaa Ministeriets Pligt at underkaste sig Ansvar. Da kunde man bebrejde Ministrene, at de ikke handlede for ikke at paadrage sig Ansvar i et saadant extraordinært Tilfælde; men at man i aldeles ordinaire Tilfælde, hvor man giver en Lov, skalde være berettiget til at sige eller forudsætte, at Ministeriet skal handle, men alligevel paadrage sig Ansvar, er en Betragtning, jeg aldeles ikke kan tiltræde. Den ærede Taler har aldeles ikke berørt mit Argument angaaende, hvorledes Lovgivningen betragtede dette Spørgsmaal i 1855. Den ærede Taler har gjort opmærksom paa Udtrykkene i Grundloven:

„naar en Udgift ikke er bevilget i Finantsloven, bør den ikke afholdes“, og har deri fundet et Argument for, at der i formel Henseende var en Mangel tilstede. Sa det er maaskee for Diebliffet Rigsdagens Mening (forfaavidt Landstinget gaaer ind paa det af Fleertallet stillede Forslag, erklærer Landstinget det for at være dets Mening); men jeg kan ikke antage det, jeg kan ikke antage, at Landstinget vilde sige, at det havde samme Mening, da Ministeren handlede, og det er det, som skalde godtgøres. Det gaaer ikke an at sige til Ministeren: Du handlede saaledes, som Du burde efter Forskrifterne i den Tids Lovgivning; men nu opfatte vi Loven paa en anden Maade, og derfor kalde vi Dig til Ansvar, som om Du havde handlet imod det, som Du vidste var vor Anskuelse.

M. W. Bruun: Det forekommer mig, at den ærede Ordfører meget stærkt argumenterede mod Sætninger, som jeg tvivler paa, at Fleertallet af Udvalget vilde opstille. Jeg ialtsald billiger dem ikke. Jeg troer ikke, at der af Fleertallet i Udvalget er paa nogenomhelst Maade paastaet, at vedkommende Minister paadrog sig Ansvar. Det, der egentlig er Gjensstand for Fleertallets Betragtning, er den ærede Ordfører ikke gaaet ind paa. Det er de bestemte Udtryk i Grundloven, hvormed den brugte Fremgangsmaade staaer i Modsigelse, og det er denne formelle Modsigelse, som Fleertallet troer maa ophæves ved, at der skeer Indstilling om Beslutning over Regnskabet. Spørgsmaalet dreier sig om, hvorvidt det er formelt nødvendigt, at der skeer en saadan Indstilling, og ikke om Ministeriet paadrager sig Ansvar eller ikke.

Madvig: Hvis det er et Ansvar, hører det til de Ansvar, som Ministrene overmaade hyppig maae paadrage sig ifølge deres Stilling. Ministeren kan være vis paa at have handlet i Conseqvents af, hvad Repræsentationen har voteret, og dog kan der alligevel være en formel Mangel, saa at det er nødvendigt at sige, saaledes er det sleet, og da det er rigtigt, bør